

Men jeg vil meget gerne være med til at støtte det forslag, som hr. Søren Søndergaard kom med, nemlig at når vi skal forberede idrætsdebatten næste gang, så sørger vi for, at regeringen er med til at forberede den, og det kunne eventuelt være i form af en høring eller ved, at vi inddrog nogle af de aktører, som er uden for Folketingssalen. Det tror jeg vi alle er interesseret i; derfor synes jeg, det var en vældig god ting. Så må vi håbe på, at regeringen i større udstrækning ønsker at spille med, når vi igen sætter idrætten på dagsordenen.

Men foreløbig vil vi glæde os over, at vi får vedtaget en dagsorden, der klart signalerer, at de forringelser, vi har oplevet gennem de seneste måneder, ikke kan fortsætte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 42 af Helge Sander (V), Peder Sass (S), Brian Mikkelsen (KF), Kristen Touborg (SF), Elisabeth Arnold (RV), Kim Behnke (FP), Søren Søndergaard (EL), Peter Duetoft (CD) og Kristian Thulesen Dahl (DF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:
10) Første behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1995.

Af finansministeren (Mogens Lykkesøft).
 (Fremsat 29/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Første næstformand (Ivar Hansen):
 Jeg vil gerne have lidt mere ro i salen!

Kim Behnke (FP):
 Traditionen tro har finansministeren fremsat et forslag til tillægsbevillingslov for finansåret

1995, og traditionen tro skal jeg på Fremskridtspartiets vegne give det et par ord med på vejen.

Ministeren har ret, når det af fremsættelsestalen fremgår, at hovedparten af de ændringer, der har fundet sted mellem den vedtagne finanslov for 1995 og så det budget og den virkelighed, der kom ud af 1995, har været afprøvet gennem forelæggelse af aktstykker i Folketingets Finansudvalg, og der har jo alt for ofte været fuld opbakning fra Folketingets øvrige partier minus Fremskridtspartiet til disse mange ekstraudgifter i løbet af finansåret.

Vi kan konstatere, at resultatet af 1995 ikke blev et underskud på 42 mia. kr., men et underskud på 37 mia. kr., og både i fremsættelsestalen og i en række kronikker og andre artikler i dagspressen har finansministeren søgt at efterlade det indtryk hos befolkningen, at det er en voldsomt imponerende forbedring af statens økonomi.

Dertil er jeg nødt til at sige, at med et underskud i 1995 – et realiseret underskud kan man vel kalde det – på 37,2 mia. kr. bevæger regeringen sig stadig væk ud ad en økonomisk vej, der ikke er farbar. Det kan ikke være rigtigt, at man ikke i en periode, hvor regeringen praler med, at der har været en vækst i samfundsøkonomien på over 3 pct., en periode, hvor der er højkonjunkturer andre steder, og en periode, hvor det generelt går bedre for dansk økonomi, er i stand til at præsentere Folketinget for et bedre resultat end et samlet driftsunderskud på disse 37,2 mia. kr.

Kigger man så lidt på, hvordan underskuddet er sammensat, hvordan underskuddet er opstået, kan man se, at budgetforbedringen på de ca. 5 mia. kr., nemlig fra de 42 mia. kr. til de 37 mia. kr. i underskud, jo er hentet hjem på en sådan måde, at der for de 4,8 mia. kr.s vedkommende er tale om øgede indtægter til staten. Det vil altså sige, at man har været ude og hente 4,8 mia. kr. mere ind fra skatteborgerne, end man havde regnet med.

Den form for budgetforbedringer bryder vi os bestemt ikke om i Fremskridtspartiet. Det kan ikke være rigtigt i en tid, hvor det går fremad i økonomien, en tid, hvor man praler med, at der bliver færre arbejdsløse, og man på den måde opnår forbedringer af budgettet, at det er ekstra skatte- og afgiftsindtægter, der skal bære forbedringen, særlig ikke i betragtning af, at vi jo nu efterhånden fra alle sider rundt om i den store verden og i det danske indland får den melding, at hvis vi ikke snart får de danske skatter

og afgifter sat ned, så får vi problemer for dansk økonomi i fremtiden.

Jeg skal derfor gøre opmærksom på, at vi i Fremskridtspartiet synes, det er uacceptabelt.

Vi synes også, det er uacceptabelt, at vi kan se, at udgifterne på flygtningeområdet blev 37,5 mia. kr. større i 1995, end man havde budgetteret med, særlig i betragtning af at der jo i 1995 skete en opbremsning i tilgangen af flygtninge til Danmark. Hvordan kan det så være, at der skal bruges så mange flere penge på dette område? Det giver regeringen ingen forklaring på.

Vi får heller ingen forklaring på, hvordan man har samvittighed til at bruge 87,6 mio. kr. ekstra på stigende anlægsudgifter under Kulturministeriet. I en tid, hvor der er problemer med at få samfundsøkonomien til at hænge sammen, og hvor mange mennesker ikke får, hvad de har brug for, hører det ingen steder hjemme, at man på Kulturministeriets område udøver sådan en letsindighed i omgangen med skatteydernes midler.

Men som sagt, de fleste af projekterne har jo været forelagt Folketingets Finansudvalg, og finansministeren og de øvrige ministre har løbende fået mandat på de pågældende aktstykker og dermed sikret sig Folketingets opbakning. Fremskridtspartiet deltog ikke i ret mange af disse tilsagn, og derfor vil vores konklusion også være, at vi indstiller tillægsbevillingsloven til forkastelse.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Vi ved alle sammen, hvor ømtålig flygtningedebatten er, og hvor ømtålig den er over for oplysninger. Jeg ved, at det var en fortalelse, men vi ved jo også, at informationerne herfra går direkte i TV4, og derfor synes jeg ikke, det skal hænge i luften – som hr. Kim Behnke ved en fejltagelse kom til at sige – at overskridelsen på flygtningeområdet var 37,5 mia. kr. Den er vel kun 37,5 mio. kr.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Ja, i forhold til min privatøkonomi må jeg jo sige, at når vi bevæger os op i millioner og milliarder, kan det godt begynde at blive svært at holde styr på.

Hvis jeg kom til at sige 37,5 mia. kr., så var det, som hr. Duetoft helt korrekt gør opmærksom på, en fejl; det drejer sig om 37,5 mio. kr., som flygtningeudgifterne er forøget med i 1995.

Men for at dette ikke skal foranledige nogen til at tro, at jeg kom til at fortale mig på andre punkter, vil jeg sige, at det stadig væk er sådan, at underskuddet på statens finanser i 1995 blev på 37 mia. kr., og det beløb er svimlende stort. Det var nok derfor, det har nok været det, der har hængt i luften. Det var altså underskuddet, der var på 37 mia. kr., og flygtningeudgifterne, der steg med 37 mio. kr.

Frank Aaen (EL):

Lov om tillægsbevilling er jo, som det også er sagt, i alt væsentligt et udtryk for, at man opsummerer, hvad der tidligere er godkendt her i Folketinget. Det var også derfor, at vi, da vi sidste år behandlede tillægsbevillingsloven for 1994, stemte ja, samtidig med at vi gjorde en bemærkning heroppefra om, at der selvfølgelig ikke deri lå nogen form for godkendelse af finansloven for 1994 eller de øvrige ting, der indgik i forbindelse med vedtagelse af aktstykker osv.

Sådan kunne vi også have forestillet os at sige om 1995-tillægsbevillingsloven; men ved nærmere eftersyn er vi faldet over en ting, som vi godt vil gøre opmærksom på, og som vi faktisk synes er et egentligt problem.

Et af de aktstykker, som skal godkendes med denne tillægsbevillingslov, aktstykke 373 fra Erhvervsministeriet den 7. juni 1995, har faktisk ikke flertal i Folketinget. Det er jo således, at der ikke er totalt sammenfald mellem flertallet i Finansudvalget og flertallet i Folketingssalen. Det er faktisk sådan, at enkelte aktstykker bliver vedtaget af regeringen og SF alene, og de partier har som bekendt ikke flertal.

Det aktstykke, jeg lige nævnte, er faktisk vedtaget imod Fremskridtspartiets, Venstres og De Konservatives stemmer, og vi ville også have stemt imod det, hvis vi havde haft mulighed for det, og dermed er der altså ikke flertal for aktstykket.

Det er lidt betænkeligt, synes vi, at vi har sådan en konstruktion, hvor vi jo i virkeligheden har meget vanskeligt ved at gribe ind i en bevilling, selv om den notorisk ikke har flertal i Folketinget. Og det giver mig anledning til at sige, at når vi har givet Finansudvalget den stilling i Folketinget, som udvalget har, så burde man faktisk også sikre sig, at det flertal, der nogle gange anvendes i konkrete sager i Finansudvalget, også svarer til de reelle forhold i Folketingssalen.

Jeg skal med disse bemærkninger sige, at vi altså ikke i år kan stemme for lov om tillægsbevilling. Vi vil undlade at stemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 212: Forslag til lov om fond til investeringer i vækstmarkeder m.v.

Af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen). (Fremsat 28/2 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Med det foreliggende lovforslag om oprettelse af en fond til investeringer i vækstmarkeder er der tale om et helt nyt erhvervspolitisk initiativ, som vi fra Socialdemokratiets side hilser velkommen.

Igennem de senere år har der fundet en meget kraftig og dynamisk vækst sted i flere områder i Fjernøsten, og der er ikke nogen tvivl om, at det vil være interessant for adskillige danske virksomheder at få foden indenfor på disse markeder. Frem til nu har det imidlertid været et problem, at flere af landene i disse vækstområder efterhånden har fået et bruttonationalprodukt, der er for stort til, at Investeringsfonden for Udviklingslandene, IFU, har kunnet yde støtte til danske virksomheders etablering på disse markeder.

Den nye fond skal rette op på dette, i og med at den udelukkende retter sig mod de lande, der står på OECD's liste over støtteberettigede udviklingslande, men som har et bruttonationalprodukt, der er for højt til, at landet kan dækkes af Investeringsfonden for Udviklingslandene.

Vi lægger vægt på, at fonden skal fungere på kommercielle betingelser, og at dens engagement skal afvikles, når de danske virksomheder har konsolideret sig på det pågældende marked. Der er altså ikke tale om en permanent driftsstøtte, men om at hjælpe de typisk ret små danske virksomheder med at klare de barrierer, der vil opstå i forbindelse med etablering på de fremmede markeder.

Endelig finder vi det positivt, at fonden som godkendt dansk formidler af investeringer til de pågældende lande vil få mulighed for at søge om supplerende finansiering fra EU.

Socialdemokratiet – og her kan jeg tilføje Det Radikale Venstre – kan støtte forslaget.

Svend Heiselberg (V):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, ikke har kunnet være til stede her i dag, skal jeg på Venstres vegne tilsige vores principielle tilslutning til dette lovforslag.

Lovens formål er som bekendt at opfylde det hul, der er mellem finansiering af projekter i de allerfattigste lande, som IFU tager sig af, og i Østlandene, som IØ-fonden står for. Det er med andre ord de vækstmarkeder i bl.a. Fjernøsten, som har så stor betydning for erhvervsudviklingen i disse år. Naturligvis skal danske virksomheder være med på lige fod med andre landes virksomheder, når det drejer sig om at få foden indenfor på disse markeder.

Og naturligvis er vi parate til at lægge ryg til, når det drejer sig om at få denne kommercielle og selvbarne fond op at stå. Vi må jo nok erkende, at det vil vare nogen tid endnu, inden vi får den lige og frie konkurrence indført på globalt plan. Derfor er det nødvendigt at se lidt pragmatisk på denne sag.

Men vi forbeholder os selvsagt ret til at vurdere sagen nærmere i udvalget.

Pernille Sams (KF):

I den konservative folketingsgruppe er vi positive over for lovforslagets hovedindhold. Det ligger naturligvis også i, at vi selv har godkendt, at de 85 mio. kr. afsættes til det formål via finansloven for 1996 til hjælp til udvikling af eksportmarkeder for Danmarks virksomheder.